

4 LUX verhaal van de week

De smaak van water

Nederland telt bijna een half miljoen zeil- en motorboten. Vier liefhebbers over hun waterplezier. 'Ik ben hier echt in een andere wereld.'

tekst Hans Steketeer foto's Lars van den Brink

Een Zestienkwaads: zo precies mogelijk leren zeilen

Wie Amaya Hagen (20), zeilde vier wereldkampioenschappen in de Splash-klasse, studeert nu geneeskunde in Utrecht en is hoofd-instructeur op zeilschool De Wijde Aa in Roelofarendsveen, waar ze al vanaf haar achttiende jaarlijkse komt. **Wat De Splash**, het kleine broertje van de Laser, is een populaire eenmansboot in Nederland, waar je al jong in kunt beginnen. Op De Wijde Aa geeft Hagen onder andere les in houten Zestienkwaads, met vier leerlingen ('kampers') per boot. **Waar** in de Splash trainde ze elk weekend vanaf haar twaalfde, eerst op de Loosdrechtse plassen en daarna in Scheveningen op zee, of bij

het Regatta Center van het Watersportverbond in Medemblik. Het WK zeilde ze in Italië, Kroatië, Portugal en Wales (ze werd er vijfde bij de meisjes). De Wijde Aa is een idyllisch stukje water ('Groter dan je denkt') tussen Leiden en Alphen aan den Rijn, dat uitkomt op het Braassemmeer. De zeilschool, gerund door studenten, is gehuisvest in een oude poldermolen. **Waarom**, bij het wedstrijdzeilen geniet ik heel erg in mijn eenite. Van het je concentreren, vooral als er weinig wind is. Op De Wijde Aa doen we juist alles met een hechte groep. Het gaat niet om snelheid, maar om zo precies mogelijk leren zeilen. Het is mooi als je ziet dat iemand echt

inzicht heeft in wat de wind doet. Het is hard werken en weinig slapen en je leeft van voor het ontbijt tot na het avondeten op de plas. Ik ben hier echt in een andere wereld." **Erg moment**, De teleurstelling van het WK van 2008 in Portugal, nadat ik er zo lang alles aan had gegeven. Na de voorwedstrijden werd je ingedeeld in drie groepen van zestig, die dan elk hun eigen WK varen. Ik zat niet bij de eerste zestig, maar in de middelste groep. Daar werd ik vierde, en dat was best leuk, maar voor mij was het toch een 64ste plaats." **Mooi moment**, Wedstrijdzeilen in Curaçao. Ik had vier gekregen van school. Er was een wedstrijd waarbij

ik van de ene baai over zee naar de andere zeilde, het hele stuk in planeet (als je hard vaart en het schip uit het water komt, over zijn eigen boeg golf heen), op een blauwe zee, terwijl om me heen de vliegende vissen sprongen." **En nu**, Het studentenleven is druk en ik ben veel bezig met 'De Aa', vooral om nieuwe instructeurs te werven, maar zodra ik tijd heb wil ik het wedstrijdzeilen weer oppakken, misschien in een Laser. We doen op De Aa ook wel eens wedstrijdje's, en ik denk dat ze me dan wel een beetje fanatiek vinden. De manier waarop je start, een boei rondrij, daar zijn ze hier helemaal niet mee bezig."

'De zeilschool vindt me wel een beetje fanatiek'

Een stalen tjalk: het echte zeilgevoel

Wie Cockie Schliperoort (47), studeerde psychologie en deed werving en selectie voor een rondvaartmaatschappij in Amsterdam. Ze is sinds 1995 schipper. **Wat De Verwisseling** is een stalen tjalk van 23 meter lang en 4 meter breed, in 1924 in Groningen als vrachtschip gebouwd. Het schip is vermoedelijk een van de laatste zeiltjalken, omdat de gemotoriseerde binnenvaart toen sterk opkwam. Aan boord is nu ruimte voor 20 passagiers bij dagtochten, en 14 voor tochten met een overnachting. **Waar** Vanuit Muiden, veelal dagtochten of weekenden met een bezoek aan Hoorn, Monnickendam of Edam. **Waarom**, Ik zeg vaak: ik ga naar mijn

bootje. Ik hou van het kleine en knusse van dit schip. Het gangboord is vrij laag dus je zit dicht op het water en zeilen bedienen we met de hand. Dat geeft het echte zeilgevoel. Ik heb geen sterke motor dus ik moet altijd blijven zeilen, ook met harde wind: dan veef ik het zeil af en los staan de gangboorden onder water." **Erg moment**, Het noodweer dat op 7 juni 1997 over Nederland trok. Ik voer bij Hoorn en ik zat er middenin. Over de marfoon klonk de oproep dat alle schepen een haven moesten opzoeken. Maar het weer haalde ons in. Ik had mijn zeil er wel af en een gootie het anker uit, maar dat hield niet. Windkracht twaalf. We werden

naar de kant geblazen. Om ons heen zonken schepen. Ik dacht: mijn schip is in elk geval verloren, maar het gaat er nu om die mensen levend van boord te krijgen als we tegen de dijk slaan. Maar peens hield het anker. Ik had allemaal dames aan boord, en die zelden: het was dat zij zo kalm bleef. Maar dat was niet zo, ik had een hartslag van 300! We kwamen in de haven, ik heb de roefdeurjes dichtgedaan en ben heel hard gaan huilt. **Mooi moment**, De avond van 20 juni, avondtochtje, warm, eff' er uur tegen, een prachtige zonsopgang, een lopende windje en een leuke groep. Dan wil ik die mensen bijna bedanken dat ik met ze mag varen."

Een wakeboard: capriolen op het water

Wie Dennis van der Kooij (45), loodgieter in Wassenaar. **Wat** Wakeboarden, een kruising tussen surfen, waterskiën en snowboarden, waarbij je je, staand op een klein surfboard, door een snelle motorboot laat voorttrekken en op de golven die de boot maakt (de wake) capriolen uitvoert. **Waar** Op de Lek tussen Nieuwegein en Schoonhoven, waar je vrij mag varen met hoge snelheid. Hij heeft een

rubberboot met een 25 pk buitenboordmotor die een snelheid van tegen de 60 km per uur haalt. **Waarom**, Negen jaar geleden ben ik met wakeboarden begonnen. Ik was al een fanatieke snowboarder. Dat is hetzelfde principe: je stuurt en remt met twee voeten die in een soort schoenen op je board zitten. Ik doe geen salto's. Wel springen over je eigen hogelof, of bijvoorbeeld een halve draai met overpakken, waarbij je

achterstevoren in het water slaat. Het is zwaar voor je armen, maar het is geweldig om je zo te kunnen uitleven." **Erg moment**, Ik ben een keer de fuik van een beroepsvisser binnengevaren, die ik niet had gezien. Opeens kwam er zo'n reussachtig net uit het water omhoog. Toen moest ik naar de kant zwoemen om een mes te halen zodat we onszelf konden bevrijden." **Mooi moment**, Dit voorjaar: een pak aan tegen de kou, spiegelglad water en

dan zo hoog mogelijk springen. Wind doet je haren, het uitlame gevoel." **En nu**, Met wakeboarden ben je echt met je gezin bezig. Eén achter de boot en twee in de boot – één stuurt en de ander houdt de wakeboarder in de gaten, dat is verplicht. We maken er echt een strandje van. Tussendoor koken we op een strandje iets op een gasstelletje. Je bent helemaal weg en komt herboren terug. Nee, ik ben hier voorlopig nog niet op uitgekeken."

Een aluminium sloep: onbeperkt houdbaar

Wie Tom Bax (64), directeur van een goede doelenstichting, na dertig jaar advocaat te zijn geweest. **Wat** Een overnaads geklonken, aluminium sloep, in 1972 gebouwd bij Mulder & Rijke in IJmuiden, vermoedelijk als redingsloep voor een kustvaarder. Het stuurrad dat een vorige eigenaar erin had gezet, is vervangen door een helmstok. De oorspronkelijke motor is vervangen door een Vetus-tweecylinder van 16 pk. **Waar** De Zuidelijke Kieftsbuurt, een natuurgebied achter Breukelen dat grenst aan de Loosdrechtse Plassen. De boot ligt bij het houten huisje van Bax en zijn gezin op een van de voormalige legakkers, smalle stroken

land waar vroeger het uitgegaderde veen werd gedroogd om er turf van te maken. Nu staan er wilgen en elzen. Het huisje is allen per boot – en in de winter per schaats – bereikbaar. **Waarom**, Mijn moeder hield van boten. In haar jeugd bracht ze met haar ouders de zomers door in Friesland. Ze hadden een wherry, een lange houten roeiboort die ze dan in Amsterdam op de nachtfoot naar Lemmer zetten. Van daar roeiden ze zelden ze verder naar Grou. Toen mijn moeder in 2005 overleed, liet ze de erfenis na, waarmee ik iets wilde doen dat bij haar paste. Ik heb toen eindeloos op internet rondgekeken, ook nog wel naar wherry's, maar

uiteindelijk kwam ik deze sloep tegen. De naam werd Griet, als ode aan mijn moeder. Zij vond dat een schip karakter moest hebben. Dat heeft deze sloep, kijk naar naar de zeeg, het dek dat een beetje ploopt in een mooie boog, en met die opbouw van het voorschip. Hij vaart niet hard, maar die is helemaal niet erg." **Erg moment**, Een paar jaar geleden lag de Griet net in het water na de winterstalling. Het waerfles, dat onder de waterlijn zit, bleek niet goed vastgedraaid en toen is-ie 's nachts langzaam volgelopen en gezonken. We hebben de boot toen leeggepompt en boven water gekregen. Dat bleek wel het einde van de vorige motor.

Maar het hout van de betimmering, dat door het water was gaan werken, heb ik gelukkig kunnen behouden." **Mooi moment**, 's Ochtends vroeg varend door de trekgangen, de oude veenkanalen hier, als het volkomen vertien is en windstil." **En nu**, Ik zou de Griet nooit inruilen voor iets groters of snellers. Als je zo'n scheepje goed onderhoudt, is de levensduur onbeperkt. Al die dui-zenden gelukke polyester sloepen die door Nederland varen hebben nauwelijks onderhoud nodig. Deze sloep wel. Je moet de onderkant leeren, het hout vernissen, schuren, lakken. Maar het onderhoud is een deel van de lol. Rustgevend werk."

